

POSTANOWIENIE

Dnia 20 grudnia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Rafał Małarski

w sprawie **A. R.**

skazanego z art. 178a § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu bez udziału stron
w dniu 20 grudnia 2018 r.

zażalenia obrońcy na zarządzenie Zastępcy Przewodniczącego
Wydziału IX Karnego Odwoławczego Sądu Okręgowego w K.

o odmowie przyjęcia kasacji

z dnia 26 września 2018 r., sygn. akt IX WKK [...],

p o s t a n o w i ł:

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Zażalenie okazało się bezzasadne w stopniu oczywistym.

Treść art. 523 § 2 k.p.k. nie pozostawia wątpliwości, że kasację na korzyść strona może wnieść jedynie w razie skazania oskarżonego za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe na bezwzględną karę pozbawienia wolności. Ograniczenie to nie dotyczy jedynie kasacji wniesionej przez stronę z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. (art. 523 § 4 pkt 1 k.p.k.) oraz kasacji jednego z podmiotów wymienionych w art. 521 § 1 k.p.k.

W niniejszej sprawie A. R. skazany został na samoistną grzywnę, a autor kasacji nie sformułował w niej zarzutu o wystąpieniu któregośkolwiek z bezwzględnych powodów odwoławczych. Niejasno wyrażony przez skarżącego pogląd o pominięciu przy analizie art. 523 § 1 k.p.k. zwrotu „innego rażącego naruszenia prawa”, był – najogólniej rzecz ujmując – skutkiem albo

nieporozumienia, albo ewidentnie błędnego odczytania sensu tego przepisu. Określa on dwie podstawy kasacyjne, które mają w pełni samodzielny i autonomiczny charakter: uchybienia z art. 439 § 1 k.p.k. oraz „inne rażące naruszenie prawa, jeżeli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia”.

Dlatego orzeczono jak w dyspozytywnej części postanowienia.